

č. 4/2013
30. června 2013

Svatý Cyril a Metoděj

Na letošní rok připadá 1150. jubileum příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu. Učení bratři k nám dorazili v roce 863 z daleké a sluncem zalité

Konstantinopole, aby vytvořili podmínky pro vznik místní církve, která nebude závislá na západofranských biskupstvích v Pasově nebo Salcburku. Pro ten účel vytvořili slovanské písmo a církevní jazyk – staroslovenštinu. Slované obývající Velkou Moravu je přijali za své učitele a společně s nimi se vydali na dlouhou cestu k moudrosti. Díky nim se naučili číst a psát, díky nim mohli poprvé porozumět slovům Evangelia a modlitbám při bohoslužbě, díky nim se z našich předků stali vzdělaní a racionálně uvažující lidé. Je tedy více než zřejmé, že sv. Cyril a Metoděj se výrazně zapsali do českých dějin a my letos s velkou radostí oslavíme kulaté výročí jejich příchodu na Velkou Moravu, na kterou přinesli světlo Evangelia.

P. Martin Vlček

Valčík na rozloučenou

Jak jistě všichni víte, od července odcházím ze Sedlčan do sousední farnosti Sedlec-Prčice, kde vystřídám P. Františka Masaříka, který jde do Kralup nad Vltavou. Byl jsem v Sedlčanech čtyři roky a byl jsem s vámi rád. Jsem velmi vděčný, že jsem mohl dva roky sloužit po boku P. Marka, kterého jsem znal ještě z doby před seminářem, a dá se říci, že on mou seminární přípravu ke kněžství v Sedlčanech (s vypětím všech sil) úspěšně dokončil. Mohu směle říci, že jsem měl ve svém životě minimálně jednoho skvělého rektora a vedoucího, má takové polské příjmení, které začíná na M... Další dík, patří P. Stanislavovi, se kterým jsem byl jeden rok v pražském semináři a jelikož jsme si za ten rok evidentně padli do oka, tak jsme si ještě dva roky přidali k dobru v Sedlčanech, bylo to moc fajn. Asi také díky tomu, že jsme oba dva měli stejné rektory v semináři. Díky nakonec vám všem, mnozí jste pro mě byli velkým povzbuzením a radostí, díky za vaši shovívavost, trpělivost, víru, lásku a pomoc. Slibuji, že za vámi někdy přijedu, nebude to daleko (jako z Říma), tak přijďte taky vy za mnou do Sedlce, co?

P. Martin

Poděkování P. Martinu Vlčkovi

V neděli 23. června jsme se na Počepických dvorních slavnostech rozloučili s P. Martinem Vlčkem, který končí svou službu v naší farnosti a odchází se starat a sloužit věřícím do Sedlce-Prčice. Přesto bych rád poděkoval i touto cestou za jeho nelehké úkoly, které v Sedlčanech zastával.

Zveme vás

Poutě o prázdninách

Pout' v kapli Navštívení Panny Marie v Radíči bude v neděli 7. 7. 2013, ve 14 hodin, *proto ten den nebude nedělní mše svatá na Chlumu!*

Poutní slavnost sv. Jakuba ve Vojkově bude v sobotu 27. 7. 2013, v 16:30 h.

Poutní mše v kapli Proměnění Páně v Solopyskách bude v sobotu 3. 8. 2013, v 15 h.

Pout' Nanebevzetí Panny Marie bude v neděli 18. 8. 2013 v 8 hodin na Církvíče.

Posvícení v Kosově Hoře bude v neděli 25. 8. 2013 v 8 hodin.

FARNÍ LISTY 4/2013

Neprodejný občasník římskokatolické farnosti Sedlčany. Pro vnitřní potřebu vydává: Římskokatolická farnost Sedlčany, Komenského nám. 44, CZ 264 01 Sedlčany; tel.: +420 318 822 970; IČ: 18608817; BÚ: 522364389/0800; E-mail: farnost.sedlcany@centrum.cz; www.farnost.sedlcany.cz. Redakční rada: P. S. Glac (tel.: 728 145 740, e-mail: pocepfar@gmail.com), P. M. Vlček (tel.: 607 680 782, e-mail: mavlcek@seznam.cz), B. Němeček, L. Jelen, V. Jelen.

Náměty, články a připomínky do příštího čísla 5/2013 posílejte na farní mail nejpozději do 30. 8. 2013. Děkujeme za dobrovolné příspěvky na pokrytí nákladů s vydáváním.

Pravidelné bohoslužby v naší farnosti

Ne	8:00 Sedlčany, Kosova Hora 9:30 Chlum, Jesenice 11:00 Dublovice, Počepice
Út	18:00 Sedlčany
St	9:00 Se, 15:30 Počepice
Čt	16:30 Dublovice, 18:00 Se
Pá	9:00 Se, 18:00 Kosova Hora
So	15:00 Dom. duch. Se, 18:00 Se 16:30 Vojkov (1. sobota Domov seniorů, 4. sobota v kostele)

Mimo jiné náročné úkoly, které my věřící bereme u kněží jako samozřejmost, vedl Martin společenství mladých, staral se o ministranty a pomáhal organizovat fotbalové neděle.

Proto bych vám rád, drahý otče Martine, poděkoval za vstřícnost a ochotu, kterou jste provázel každého z naší farnosti jeho duchovním životem. Zároveň vám přeju, aby vás vaše nová farní rodina vlídně přijala a vyprošujeme vám požehnání do nové služby. Podobného správce božích tajemství budeme u nás hledat jen velmi obtížně.

P. Martin Vlček po léta pracoval i jako člen redakční rady Farních listů. Chci mu vyslovit/napsat díky za jeho obětavý přístup ke zpracovávání jeho příspěvků. Kromě práce jsme společně prožili i veselé chvílky redakční rady při pravidelných schůzkách na sedlčanském Vyšehradě. Za to rovněž velké díky.

Za farnost Sedlčanskou Ladislav Jelen ml
a Ladislav Jelen st.

Noc kostelů 2013

Druhým rokem se letos 24. května otevřely dveře kostela sv. Martina v Sedlčanech, a to u příležitosti Noci kostelů. Stejně jako minulý rok nechyběly ani letos okouzlující lákadla: komentovaná prohlídka kostela, varhanní koncert, scénka, presentace misie v Bulharsku, koncert chrámového sboru, výstup na věž a další. Noci kostelů u sv. Martina se zúčastnilo cca 200 návštěvníků, což zhruba odpovídá i loňskému zájmu veřejnosti. Při výstupu na věž jsme letos zaznamenali 131 návštěvníků, mezi kterými letos nechyběli ani věkoví rekordmani. Tomu nejstaršímu bylo 80 let a nejmladší ještě svůj první rok ani nedovršil.

Budu-li mluvit za všechny organizátory, zhodnotíme tento druhý ročník jako zdařilý. Proto bych rád všem organizátorům,

aktivním pomocníkům i účastníkům poděkoval, že pomohli zaplnit místo (kostel), které je pro zástupy určeno. Zvláštní poděkování patří Bedřichu Němečkovi za perfektní provedení komentované prohlídky kostela. Věřím že i veřejnosti se průběh Noci kostelů líbil.

Ladislav Jelen ml.

Víte, kdo u nás slouží u oltáře?

Okolo našeho oltáře v kostele sv. Martina již léta vidáme ministranty, z nichž dva minulý měsíc složili zkouškou dospělosti – maturitou na Gymnáziu Sedlčany. Určitě stojí za zmínku, že Martin Jech složil maturitní zkoušku na samé výborné a Vojta Jelen s vyznamenáním. Vyprošujeme jim oběma boží požehnání při dalších úspěšných studiích na vysokých školách. Jsme rádi, že naši ministranti takto příkladně plní své povinnosti nejen u oltáře.

Redakce

Dvojitý výročí Pavla VI.

Když před padesáti lety zemřel usměvavý Jan XXIII., který ohromil svět svoláním koncilu, byl na dvoudenním konkláve 21. června 1963 zvolen papežem kardinál Giovanni Battista Montini. Milánští věřící věnovali odcházejícímu arcibiskupovi novou tiáru, a papež Pavel VI. byl poslední, kdo byl papežskou tiárou korunován. Tiáru pak v roce 1964 položil na oltář a věnoval chudým. Potom papežové tiáru už nikdy nepoužili. Pokračoval v řízení koncilu, „k němuž jsou obráceny zraky všech lidí dobré vůle“, jak se sám vyjádřil. Dlouhých 15 let naplňoval koncilní ideje o obnově církve – uskutečňoval „aggiornamento“. Ekumenickým gestem byla např. jeho návštěva ženevského sídla Světové rady církví v červnu 1969, kterou označil za setkání křesťanského

možným, ale hlavně ať ho nevedou s Bohem v tichu, před tou jeho směšnou oplatkou. Ať mladí kněží ztrácejí své ideály, ať pohrdají staršími, ať se navzájem nactiutrhají, ať se podezřívají, obviňují a pomlouvají. Ať se často pohoršují nad svými biskupy, ať k nim ztratí úctu, ať jim odpírají slibovanou poslušnost, ať nadávají na kurii i na seminář. Ať kritizují papeže, církev v minulosti i přítomnosti, ať věří jenom v neviditelnou církev. Ať pohrdají zbožností a sebezáporem, ať ochladnou v lásce, ať ztratí víru a naději!“ Vtom okamžiku v sále nastalo hrobové ticho a všechny postavy zmizely. Jenom lehký závan síry a hniloby se vznášel v sále ponořeném do tmy ...

P. Martin Vlček

Jeden starý příběh

Budu vám vyprávět příběh, který se odehrál někdy na sklonku 18. století v jedné zednářské lóži někde v severní Francii. V setmělém sále lóže sedělo na sedmi železných židlích sedm zahalených postav a každá měla na čele vyryto jméno jednoho hříchu: pýcha, závist, obžerství, smilstvo, ... Bylo to sedm zlých duchů. Uprostřed sálu stál trůn z lidských kostí a před ním ležel dřevěný kříž. Sedm postav sedělo v setmělém sále a bezmyšlenkovitě hledělo na trůn, který se tyčil mezi nimi. Jeden z nich po chvíli povstal, přistoupil k trůnu a s výkřikem plným nenávisti dupl na dřevěný kříž. V tom se začal třást na celém těle, zoufalý skřek se vydral z jeho prsou a bezmocně ustoupil stranou. V tom pozvedl ruku a z jeho hrdla se vydralo skřehotavé zachechtání: „Zpropadený Kristus, nám odňal moc nad světem!“ Když se opět vrátil k železné židli, obrátil se do středu místnosti a zuřivě zařval: „Co s tím uděláme?“ Po chvíli ticha postava vedle něho pozvedla hlavu a příškrčeným hlasem řekla: „Než přišel na svět, nikdo nám nepřekážel. Až když se jeho náboženství rozšířilo po celém světě, uloupil naši moc, proto se musíme zaměřit na jeho církev.“ Ze tmy se ozval jiný hlas, který zněl jako ječení cirkulárky: „Abychom zničili církev, nestačí šířit o ní lži, rozsévat bludy a rozkládat jí, musíme z ní i ze světa odstranit vzdělanost. Musíme je omámit poznáním všeho druhu, zkomplikujeme všechny vědní obory. Ať říkají, že nejde nalézt pravdu, že všechno je relativní. Ať hlásají, že všichni vzdělanci před nimi byli zbedněnci a hlupáci. Ať se stanou školy pramenem zmatku a neřestí.“ Třetí hlas ho přerušil: „Jestli zakalíme prameny vědy, musíme jim dát pak naše učitele a vzdělance, kteří budou předstírat, že všechno vědí, ti budou bourat zažitá pořádky a zvyky, bu-

dou hlásat neustálý pokrok, zasévat nedůvěru, nevraživost a nenávisť.“ Ten, který ječel jako cirkulárka, vykřikl: „Musíme nejdříve ovládnout veřejnou moc. Dokud bezbožnost neovládne svět, tak většina vládců bude bojovat proti nám, protože jeho náboženství je oporou jejich trůnů. Musíme vytrvale zasévat nepokoj mezi národy a mezi lidmi, vytvoříme třídní společnost a dáme jim demokracii. Musíme dosáhnout, aby si mysleli, že všichni mají podíl na moci ve společnosti, musí všichni dosáhnout volebního práva. Ve skutečnosti však musí všechno ovládnout naši lidé, které budeme vést k opatrnosti a k vzájemné spolupráci.“ Další vykřikl: „Musíme rozložit rodinu, ženy se musí přestat starat o děti, musí toužit po budování kariéry a vyrovnat se mužům. Skrze antikoncepci je zotročíme sexem, ať prameny života sami zasypou, ať ztratí mateřský cit a něhu, ať své emoce a city nemají komu dát. Musíme působit na manželskou lásku, ať je nasáklá neúctou, sobectvím a nepřekonatelnou nesnášenlivostí.“ Ten, který mluvil jako první, povstal, rozpráhl ruce a rozchechtal se: „Výborně, skvěle, ale abyste ze srdcí lidí odstranili smysl pro pravdu a spravedlnost, abyste omámili jejich rozum touhou po moci a slávě a jejich srdce spoutali bohatstvím, sexem a blahobytem, musí nejdříve přestat chodit do kostelů a ke svátostem, nesmí mít čas a chuť k modlitbě, musí přestat poslouchat jejich kněze a biskupy! Vy se proto musíte zaměřit v první řadě na ně a nikdy v tom nepolevit! Ať se kněží přestanou modlit, ať propadají aktivismu, ať mají zmatek v teologii i ve filozofii, ať chtějí budovat kariéru v církvi, ať se věnují všemu možnému jenom ne modlitbě, studiu a jim svěřeným lidem. Ať chtějí být zajímaví, populární ve světě, ať se rádi vyjadřují ke společenským a politickým tématům, ať chtějí vést dialog se všim možným i ne-

bratrství. Katolicko-anglikánská komise deklarovala r. 1971 společnou shodu na nauce o Eucharistii.

Byl prvním papežem, který cestoval letadlem, a to v r. 1964 do Svaté země na setkání s pravoslavným cařihradským patriarchou Athenagorasem. Po roce oba odvolali vzájemné exkomunikace z roku 1054. Jako první papež navštívil všechny obydlené kontinenty. Extrémně dlouhá desetidenní pastorační cesta vedla v r. 1970 přes Írán, Východní Pákistán (Bangladéš) na Filipíny, kde papeže napadl nožem atentátník, Pavel VI. však zraněn nebyl. Pokračoval na ostrovy Pago Pago (Amer. Samoa), do Austrálie, Indonésie, Hongkongu a na Ceylon (Šrí Lanka). Na Valném zasedání OSN v roce 1965 vyzval svět k udržení světového míru, pro nějž se neustále angažoval. Požadoval ukončení vietnamské války a vyhlásil 1. leden 1968 prvním celosvětovým „Dnem míru“. Zrušil „Index librorum prohibitorum“ - seznam knih, jejichž čtení bylo katolíkům zakázáno pod trestem exkomunikace (r.1967). Jeho encyklika „Humanae vitae“ („Sdělovat život je vážnou povinností manželů ...“), která se zabývala mravně dovolenou regulací lidské porodnosti, vzbudila v létě 1968 ve světě velký ohlas. Vážil si lidské práce a chtěl přispět ke sblížení dělníků s církví. Půlnoční mši o Vánocích 1968 sloužil v ocelárně v jihoitalském Tarentu, za oltář sloužil ocelový blok.

V r. 1968 a 1969 vyšly papežské instrukce, jimiž se církev oprostila od okázalosti. Bylo zrušeno používání kardinálských klobouků a vleček, řeholnice mohly odložit středověké hábity a přizpůsobit řádové oblečení praktickým potřebám. Zjednodušil pontifikální obřady, prelátům zrušil používání biskupských insignií a vyhradil pontifikálie jen biskupům, aby tak zdůraznil jejich význam v církvi. Roku 1969 zjednodušil neúnosně dlouhý proces bea-

tifikace a kanonizace a zreformoval církevní kalendář. Došlo např. ke zkrácení doby vánoční, zavedení „mezidobí“, v liturgických památkách byli doplněni světcí ze všech světadílů i novodobí misionáři. Byli vyřazení světcí, jejichž existence je sporná, neboť není písemně doložena, mohou však být uctíváni tam, kde je to tradice.

Co vykonal Pavel VI. pro československé katolíky? Apoštolským listem „Praga urbs“ vyhlásil sv. Vojtěcha za hlavního patrona pražské arcidiecéze. Internovaný pražský arcibiskup Josef Beran, kterému udělil r. 1965 kardinálský klobouk, byl sice propuštěn, ale československá vláda kardinálovi dovolila jen přesídlit do Říma. Administrátorem pražské arcidiecéze Pavel VI. tehdy jmenoval biskupa Františka Tomáška, který do té doby nemohl jako biskup působit. Kardinálem jmenoval ještě litoměřického biskupa Štěpána Trochtu (jmenování „in pectore“ z r. 1969 bylo zveřejněno 1973) a Františka Tomáška (1976, zveřejněno 1977). Zemřelému kardinálu Beranovi (+1969) vyhradil hrob v kryptě svatopetrského chrámu. Hranice diecézí dal do souladu s poválečnými hranicemi států ve střední Evropě. Roku 1977 začlenil apoštolskou administraturu v Českém Těšíně do olomoucké arcidiecéze a na Slovensku zřídil samostatnou církevní provincii, když biskupství v Trnavě povýšil na arcibiskupství. V roce 1977 svatořečil Jana Nepomuka Neumanna, prachatického rodáka, biskupa ve Filadelfii.

Papež Pavel VI. zemřel v letním sídle Castel Gandolfo 6. srpna 1978 ve věku 81 let. Jeho nástupce Jan Pavel I. uzavřel třiatřicetidenním pontifikátem éru italských papežů, trvajícím čtyři století. Nové období zahájil Polák Karol Wojtyła, a též se svým papežským jménem přihlásil ke svým dvěma velkými předchůdci, na něž my starší s vděčností vzpomínáme.